

J. E. Bogomil :

Dobri prijatelji.

Kar prijokal je Primožev Jožek s paše domov: kozel se je bil vanj zaletel in ga je prevrnil po tleh. Poličarjev Štefan mi je pa tožil, da mu je njegovega ljubega Pinčka ubil Govekarjev Jože.

Če bi hoteli vse take-le tožnike naštet, ki nam tožijo, kako so živali poredne in ljudje hudobni, o lastni porednosti pa lepo previdno molčijo — potem bi nam zmanjkalo vsega: časa, črnila, papirja in vam potrpljenja.

Zakaj pa prevrača Primožev kozel Jožka? Zato, ker ga je Jožek sam navadil, da trka. Zakaj je pa Govekarjav ubil Poličarjevega Pinčka? Zato, ker ga je Štefan vedno dražil v ljudi, tako da ni bil noben človek varen pred tistim sitnim črnim kužetom.

Domača žival navadno ni hudobna. Ljudje jo navadno spačijo. In otroci pri tem niso zadnji.

Poglejte pa Marinovo Tončko! Mirno hodi okrog svojih živalic, boža jih, pogovarja se z njimi. Nikdar ne priteče mednje skokoma, da bi jih preplašila. Nikdar ne vpije in ne robanti nad njimi. Pa jo imajo vse živali in živalce rade. Vse hiti za njo. Če stopi v hlev, se vse, kar je v njeni oskrbi, obrača le za njo.

In še to-le vam povem. Zgodilo se je, da je ušel iz hleva teliček, eno leto star. Ves vesel je bil ljube prostosti, skakal je po vasi in ni se pustil ujeti. Vse je bilo zastonj. Eni so mu že obetali: »Le počakaj, tele neumno! Saj se boš upehalo, pa te bomo lahko zgrabili! Potem boš pa videlo, kaj se pravi, nam v roke priti!« Seveda teliček ni razumel te grožnje, razposajeno je skakal in nagajal vsem, ki so ga lovili.

V tem je pa prišla Tončka z njive. Na razdivjanem teličku je spoznala svojega znanca iz hleva. Poklicala ga je: »Majhni! Majhni! Kruhka, kruhka, kruhka!«

Komaj je spoznal teliček glas svoje dobre oskrbnice, brž je pri-skakal k nji in šel za njo kakor psiček. Ljudje so kar gledali. Marsikatera mama je dejala tisti dan svojim otrokom: »Ali ste videli? Poglejte, kako še živina rada uboga tistega, ki ji dobrote deli!«

Dobri prijatelji.

